

ת"פ 37860/02/21 - מדינת ישראל נגד לבנה אביר

בית משפט השלום בקריית גת

19 ספטמבר 2021

ת"פ 37860-02-21 מדינת ישראל נ' אביר

בפני כב' השופטת טל לחיאני שהם

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד

נגד

לבנה אביר

ע"י ב"כ עו"ד אשר אוחיון

המאשימה

הנאשמת

הכרעת דין

פתח דבר

1. על פי הסיפא לסעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב-1982, אודיע כבר עתה כי החלטתי לזכות את הנאשמת מהעבירה המיוחסת לה בכתב האישום, וזאת מחמת הספק הסביר.

כללי

2. כנגד הנאשמת תלוי ועומד כתב אישום המייחס לה ביצוע עבירת אי נקיטת צעדי זהירות בחיה, עבירה לפי סעיף 338(א)(6) לחוק העונשין תשל"ז-1977.

מעובדות כתב האישום עולה כי ביום 02/11/20, בשעה 13:00 או בסמוך לכך, נפתח שער ביתה של הנאשמת, ברחוב כינרת 110/2 באשדוד, והכלב אשר החזיקה, מסוג אקיטה אינו (להלן: "הכלב") יצא מתחום חצר הבית אל הרחוב.

במועד המתואר, חזרו מבית הספר האחים א.א, בן 9, וי.א, בן 6 (להלן: "א.א", "י.א" ו"הקטינים"), וחלפו בסמוך לבית הנאשמת. בנסיבות המתוארות, התנפל הכלב על הקטינים, תוך שנשך את הקטין י.א בעכוזו וגרם לו לחתך במקום. מיד ובסמוך, ניסה הקטין א.א לסייע לאחיו ולהבריח את הכלב, תוך שזרק לעברו מוט ברזל ואת הטלפון הנייד שלו. בתוך כך, התנפל הכלב על הקטין א.א, שנפל ארצה, תוך שנשך אותו בראשו ובשפתיו, וגרר אותו על המדרכה. א.א ניסה להשתחרר מהכלב ולשם כך הכה אותו באמצעות ברזל.

כתוצאה מהמתואר, נגרם לא.א חתך עמוק באורך 7-9 ס"מ בקרקפתו וניגר דם רב מראשו. כמו כן, נגרמו לו סימני נשיכה מתחת לאוזנו הימנית, שני חתכים נוספים באוקסיפוט, שתי המטומות ושפשופים במצח שמאל, וסימן חבלה/שפשוף בגבו.

בהמשך למתואר לעיל, שחרר הכלב את א.א, שאיבד את הכרתו לזמן קצר והובהל באמצעות אמבולנס לקבלת טיפול בבית החולים "אסותא" באשדוד, שם נתפר החתך בראשו והוא אושפז למשך יממה.

מענה לכתב האישום

3. ביום 31/05/21 הודתה הנאשמת, באמצעות בא כוחה, בעובדות 1-8 לכתב האישום, אך כפרה בביצוע העבירה. משכך, התנגד ב"כ הנאשמת להבאת ראיות מטעם התביעה וביקש כי תישמע פרשת הגנה בלבד. ב"כ המאשימה התנגדה לבקשה ועתרה לזמן לדיון הוכחות את כל עדי התביעה. לאחר שהצדדים השלימו טיעוניהם בכתב, ביום 17/06/21 ניתנה החלטתי בה קיבלתי עתירת ב"כ הנאשמת.

בהחלטתי זו קבעתי כי הבסיס המשפטי לניהול ההליך הפלילי הוא כתב האישום, ומה שעל המאשימה להוכיח הן עובדות כתב אישום, אשר הוכחתם תגבש ביצוע העבירה הפלילית בה הואשם הנאשם, הן בפן הנפשי והן בפן העובדתי. משכך, משהודתה הנאשמת בעובדות כתב האישום, למעט סעיף 9 - המסקנה המשפטית הנובעת מעובדות 1-8, אלה הוכחו כלפיה, ואין עוד מקום לנהל הליך הבאת ראיות או בהגשת כל חומר המצוי בתיק החקירה לצורך הוכחתו.

לאור האמור, ביום 23/06/21 הכריזה ב"כ המאשימה אלו עדיי, ונשמעה פרשת ההגנה.

דין והכרעה

4. סעיף 338(א)(6) לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"העושה אחת מאלה בדרך נמהרת או רשלנית שיש בה כדי לסכן חיי אדם או לגרום לו חבלה, דינו - מאסר שלוש שנים:

...

(6) אינו נוקט אמצעי זהירות מפני סכנה מסתברת הכרוכה בחיה שבהחזקתו".

5. בע"פ 385/89 אבנת ואח' נגד מדינת ישראל (22/10/91) (להלן: "פס"ד אבנת") קבע בית-המשפט העליון כי הרשלנות הנדרשת להרשעה לפי סעיף זה היא רמת רשלנות ממוצעת. היינו, גבוהה מהרשלנות האזרחית - המביאה בחשבון את סוג הכלב ואת התנהגות בעליו על פי כלל מקבילית הכוחות, ונמוכה מהרשלנות לפי **פקודת הכלבת**, הדורשת רשלנות בדרגה חמורה, לפיה אף אי קשירה או אי חסימת פי הכלב מהווה רשלנות, וכי: **"... אין להרשיע בפלילים אם ננקטו אמצעי זהירות סבירים אחרים מול הסכנה המסתברת על-פי המבחנים שעמדנו עליהם לעיל"**.

בית המשפט ציין כי מטרת האיסור הקבוע בסעיף זה היא הגנה על כלל הציבור. לעניין זה נקבע כך:

"באומרנו הגנה על הציבור כמדיניות, ניווכח, כי בבואנו לשוקלה ולגבשה פנים לנו לכאן ולכאן. מחד גיסא, אם נרצה להעניק ביטחון מלא לציבור ככלל מפני פגיעתו של כלב, כי אז נידרש להחמיר עוד

ועוד בקביעתה של מידת הזהירות הנדרשת מבעל הכלב, עד כדי כך שאפילו בהחזקתו של כלב קטן, רגוע ובובתי, שמעולם לא הזיק, יהא צורך לקושרו ולשים מחסום על פיו או אולי אפילו לאסור כלל את יציאתו לרשות הרבים.

זו דרישה מופרזת, והיא טובה לחלק מהציבור אך פוגעת בחלק אחר בציבור. שכן בגדר שיקולינו עלינו לתת את הדעת גם לציבור בעלי הכלבים, שאינו מועט, ולהכבדה שתהיה עליהם מסטנדרט זהירות קפדני כזה. התחשבות באלה יש בה לאזן את הנטייה לקבוע רשלנות בסף הנמוך ביותר או בסף הגבוה מאוד ולהציבו במקום שבו רוב הציבור יכול לעמוד".

כמו כן, בפס"ד אבנת נקבע כי יש להוכיח אף אחריות קונקרטית, שתתקיים כאשר "אובייקטיבית הייתה סכנה מסתברת מאותה חיה ספציפית שהייתה מעורבת במעשה, וכי בנסיבות האובייקטיביות של המקרה לא ננקטו אמצעי זהירות נאותים". זאת יש לבחון בהתאם לטיב החיה ולהתנהגותו של בעל החיה בהקשר לאותו מצב.

[ראו לעניין זה גם רע"פ 955/07 שדלז נגד מדינת ישראל (20/02/07)]

6. באשר למעשה הרשלנות הנטענת, הפנה בית המשפט המחוזי בחיפה בע"פ 55290-03-21 שירום נגד מדינת ישראל (09/06/21) (להלן: "פס"ד שירום") לע"א 7276/18 עזבון המנוחה פלונית נגד מדינת ישראל (02/03/21), ללימוד בדרך של קל וחומר, בקובעו כך:

"...אין חולק שהתרשלות יכולה להתרחש במחדל כמו במעשה ... ברם, סבורני, כי לא ניתן להטיל אחריות בשל מחדל, מבלי לפרט ולהגדיר מהו המחדל הרשלני, מהי ההתנהגות העוולתית הקונקרטית..."

בענייננו, כאמור, היחידה החוקרת לא טרחה לצאת לשטח, לתעד את חצר המערערת ולבחון האם האמצעים בהם נקטה הם סבירים בנסיבות העניין, וזאת בשים לב לגודלו של הכלב ויתר מאפייניו. ... מדובר בהפרה ברורה של חובתה הבסיסית של המאשימה למצוא ראיות לגילוי האמת ולבירור העובדות... במילים אחרות, עלה כי בתיק בו מיוחסת למערערת עבירת רשלנות, סוגיית הרשלנות כלל לא נחקרה! הרשלנות, אם כן, אינה רובצת לפתחה של המערערת, מקום בו המאשימה בחרה באופן מודע שלא לחקור את מה שמצוי בלב לבו של ההליך, וחרף זאת הניעה את גלגלי ההליך הפלילי כנגד המערערת.

הפרת חובותיה הברורות של המאשימה אף הובילה לניסוחו של כתב האישום באופן שתואר לעיל, כאשר למאשימה עצמה לא היה כל מושג במה התרשלה המערערת ולכן נוסח כתב האישום באופן כה חסר ועמום".

עוד נקבע בפס"ד שירום כי: "דומה כי העובדה שלמעשה לא התקיימה חקירה בסוגיית הרשלנות הובילה - בהיעדר נתונים אחרים להיאחז בהם - לכך כי בפועל ובשגגה נטל ההוכחה הועבר אל כתפי המערערת דווקא. בהכרעת הדין הראשונה הפנה בית המשפט קמא לכלל של הדבר מעיד על עצמו; וגם בהכרעת הדין השניה הועבר, בפועל, הנטל אל המערערת להראות כי לא התרשלה. הפניתי להכרעת הדין השניה בה ציין בית המשפט קמא כי לא ניתן לדעת כיצד יצא הכלב את החצר; עוד קבע בית המשפט קמא כי היה על המערערת

לנקוט בצעדי זהירות של בדיקה יומיומית שאין לכלב אפשרות לצאת את החצר או לקשרו בשרשרת. לטעמי, מדובר באמת מידה מחמירה מידי, קל וחומר כשאין מדובר בכלב שאי פעם הוכח כי תקף אדם. בית המשפט קמא קבע כי המערערת לא הביאה כל ראיה לכך שעשתה צעדים כלשהם למנוע יציאת הכלב מהחצר, כאשר הוכח ההיפך - ואפנה לעדות המערערת בנוגע לסתימת הפרצות מתחת לגדר החצר. בית המשפט קמא קבע לסיום שהעובדה שהמערערת לא סיפקה הסבר ליציאת הכלב עומדת לחובתה ("ובהעדר גרסה או הסבר כלשהו לשאלה כיצד הכלב יצא מהחצר, הרי המאשימה עמדה בנטל להוכיח כי המדובר ברשלנות גבוהה בהתחשב בסוג הכלב ואופיו"), ובכך חזר על מסקנתו מהכרעת הדין הראשונה, כי הנטל להוכיח אי התרשלות מוטל לפתחה, בניגוד לכלל היסוד בהליך הפלילי כי הנטל להוכחת העבירה מעבר לכל ספק סביר מוטל על המאשימה".

7. למקרא עובדות כתב האישום עולה כי המאשימה בחרה לנסח עובדות כתב האישום באופן עמום, מבלי לפרט מהו המעשה הרשלני אותו ביצעה הנאשמת שבגינו יש להרשיעה בעבירה המיוחסת לה בכתב האישום. כל שציינה המאשימה היא עובדה מספר 2 לעובדות כתב האישום - בו נטען כי ביום האירוע "נפתח שער ביתה של הנאשמת והכלב יצא מתחום חצר הבית לרחוב".

8. כאמור, מאחר והנאשמת הודתה בעובדות כתב האישום, למעט המסקנה המשפטית הנובעת מהן, לא הוגשו ראיות מטעם התביעה ומקור המידע העיקרי המונח לפניי לצורך הכרעה הוא גרסת הנאשמת, אשר הועמדה לחקירה נגדית וכן עדי הגנה שנשמעו מטעמה.

ודוק, ככל שהנאשמת הייתה בוחרת בקו הגנה אחר כדוגמת טענת "אין להשיב לאשמה" או עושה שימוש בזכותה שלא להעיד (דבר שהיה פועל לחיזוק ראיות התביעה) - בהעדר ראיות תביעה או הודאה בעובדה מעובדות כתב האישום שיש בהן כדי להוכיח מעל לכל ספק סביר מה היה המעשה הרשלני אותו ביצעה הנאשמת - היה ניתן לקבוע כבר אז כי אשמת הנאשמת לא הוכחה ברמה הנדרשת לשלב בו היה מצוי ההליך.

אולם הנאשמת בחרה להעיד ולמסור גרסתה לאירוע.

9. אומר כבר עתה כי הנאשמת העידה באופן קוהרנטי, רציף ומהימן, תוך שהיא עונה, כמיטב יכולתה, על כל שאלה שנשאלה, גם אם המידע שמסרה בתשובתה עשוי היה להאיר את מעשיה באור לא חיובי.

10. כעולה מעדותה, ביום האירוע שהתה מחוץ לביתה בין השעות 08:00 ועד 12:30 לערך. עת שבה לביתה, דרך לובי הבניין דרכו היא יוצאת ונכנסת הביתה, ראתה את הכלב בחצר הבית (עמוד 4 שורה 22 - עמוד 5 שורה 2, ובחקירתה הנגדית בעמוד 7 שורה 26). בסביבות השעה 13:00 לערך, הגיעה שכנתה ואמרה לי כי שער הגינה פתוח. אז, היא יצאה לחצר, לא ראתה הכלב, אך ראתה ילקוטים זרוקים ליד שער החצר ונבהלה וכדבריה "אוי ואבוי... חשבתי מי יודע מה קרה" (עמוד 5 שורות 7-2 ובחקירתה הנגדית בעמוד 7 שורה 20 ובעמוד 14 שורה 20). אשר על כן, היא רצה מהר על השביל וראתה אדם המגונן על שני ילדים, מבוהלים. היא ניגשה אליהם וביקשה לקחת אותם הביתה. במהלך החזרה בשביל פתאום ראתה כי "הילד הגדול מסובב את הראש ובורח ממני, לא הבנתי מה קרה, ואז אני רואה את הכלב מתנפל עליו. תפסתי את הכלב ... ובינתיים הילדים ברחו" (עמוד 5 שורות

15-7).

באשר לסוג הכלב הסבירה כי מדובר בכלב בינוני בגודלו שהיה אצלם כ-7 שנים, וכי הוא מעולם לא נהג באופן אגרסיבי כלפי אדם, גם לא במשחק (**עמוד 5 שורות 25-27** ובחקירתה הנגדית **בעמוד 13 שורות 9-13**). עוד הבהירה, בחקירה נגדית, כי אין המדובר בכלב מסוכן, כי אם הייתה חושבת שהוא מסוכן לא הייתה מחזיקה בו, וכי נועד לספק לה הגנה מפני פורצים (**עמוד 8 שורות 6-7 ועמוד 13 שורות 2-3**).

בעניין זה אציין כי המאשימה לא הציגה ראיה כלשהי לסתור טענותיה של הנאשמת, ואף לא עימתה אותה עם דבר בנקודה זו במהלך חקירתה הנגדית, כך שאין לי אלא להאמין לנאשמת כי אכן מדובר בכלב לא קטן אמנם אך לא מסוכן או אגרסיבי בכל דרך.

העובדה שהשכנה הגיעה עד לפתח ביתה כדי להתריע בפניה על השער הפתוח ותגובתה המבוהלת של הנאשמת לשער הפתוח, העדר הכלב והילקוטים הזרוקים - מעלים אמנם חשד כלשהי לגבי אופיו של הכלב, אך הנאשמת עמדה על כך שחששה נבע מעצם יציאת הכלב החוצה - שמא ייגנב, בשל שוויו הרב, או יגיב להצקות של ילדים, ולא מכך שאי פעם נחשפה להתנהגות תוקפנית מצדו (**עמוד 13 שורות 19-22 ועמוד 14 שורות 5-11**).

באשר לשער הפתוח ממנו הצליח הכלב לחמוק הסבירה הנאשמת כי מדובר בשער ברזל כבד שהותקן שנים ארוכות קודם לאירוע, שיש לו קודן ולא ניתן לפתוח אותו מבחוץ כך שהוא כל הזמן נעול (**עמוד 6 שורות 24-26**, וכן בחקירתה הנגדית **בעמוד 7 שורות 23-28, עמוד 8 שורות 14-17, עמוד 12 שורה 22 ועמוד 13 שורה 25**).

בחקירתה הנגדית עומתה הנאשמת עם סרטון אבטחה שתיעד את השער פתוח ביום האירוע, ככל הנראה משעות הבוקר, ובשלב מסוים אף נטרק, ננעל ושב ונפתח. עם זאת, הבהירה הנאשמת כי השער תמיד היה נעול, וכי אין לה הסבר כיצד נפתח ביום האירוע. הנאשמת אף שבה והסבירה כי בנה בדק לאחר תקופה את השער ועד היום אין לה הסבר מדוע השער לא היה נעול ביום האירוע, וכי אף לאחר האירוע בדק בעלה את השער והשער ננעל (**עמוד 7 שורות 6-10, עמוד 9 שורה 5 - עמוד 10 שורה 3, עמוד 11 שורה 25, עמוד 14 שורה 24 ועמוד 15 שורה 3-4**).

זאת ועוד, הסבירה כי הכלב מעולם לא יצא מחוץ לשער ללא חגורה ומחסום, ולכן הניחה כי השכנה נבהלה שכן מעולם לא ראתה כך את השער או הכלב (**עמוד 7 שורות 1-4**).

11. בנה של הנאשמת חיזק גרסתה של הנאשמת לעניין בדיקת השער.

לדבריו, אחרי המקרה המתואר בדק אביו את השער ומצא שאין בו תקלה. עם זאת, מאחר ולא היו שקטים, כחודשיים קודם ליום מסירת העדות, בדק בעצמו את השער. העד תאר כי פתח וסגר את השער כ-15 פעמים, וזה נסגר באופן תקין, אולם בפעם ה-16 לערך שבה עשה זאת - השער היה נראה כסגור אולם הלשונית הייתה קצת רופפת, כך שרוח חזקה הייתה יכולה לפותחו. משכך, הוציא את הברגים, שימן אותן, השיבם למקום ובדק שוב, כ-20-15 פעמים, שהשער תקין (**עמוד 15 שורות 13-22 ועמוד 16 שורות 6-9**). בחקירתו הנגדית הבהיר כי על אף שאיננו בעל מקצוע

מוסמך, מניסיונו - אין מדובר במנגנון תקול אלא ב"טיפה רפיפות" (עמוד 15 שורות 26-29).

12. מהמפורט לעיל עולה תמונת מצב לפיה הכלב שנשך היה בבעלות הנאשמת במשך 7 שנים לפני האירוע, במהלכם לא נהג מעולם באופן תוקפני ואלים.

עוד עולה כי במהלך כל אותם שנים הקפידה הנאשמת שהכלב ישהה בחצר הבית המגודרת שהיציאה ממנה היא דרך שער ברזל כבד שננעל עם סגירתו ויכול להיפתח רק באמצעות קודן.

לא זו אף זו, מהראיות שהובאו לפניי עלה כי הנאשמת כלל לא עושה שימוש בשער זה, אלא דווקא בעלה הוא העושה שימוש בשער בעת יציאתו מהבית.

ביום האירוע, הנאשמת לא שהתה בבית משעות הבוקר ועד שעות הצהריים, בסמוך לקרות האירוע. מהסרטון אשר הוצג לנאשמת אך לא הוגש כראייה לאור המפורט לעיל, עולה כי ככל הנראה בבוקרו של אותו היום השער לא נסגר והיה פתוח במשך פרק זמן קודם לאירוע. הכלב יצא את הגינה דרך השער הפתוח, ואז אירע האירוע המצער בו נפגעו שני הקטינים מנשיכת הכלב.

בהתאם להלכה הפסוקה שפורטה לעיל נראה כי מעבר לניסוח כתב האישום העמום אשר כלל לא ציין מהו המעשה הרשלני שביצעה הנאשמת ומהי ההתנהגות העוולתית הקונקרטית, הרי שגם התמונה שנפרשה לפניי לאחר שמיעת הראיות מותירה ספק סביר באשר לאשמת הנאשמת.

בעניין זה אפנה לדברי בית המשפט המחוזי בחיפה ולפיו **"עוד קבע בית המשפט קמא כי היה על המערערת לנקוט בצעדי זהירות של בדיקה יומיומית שאין לכלב אפשרות לצאת את החצר או לקשרו בשרשרת. לטעמי, מדובר באמת מידה מחמירה מידי, קל וחומר כשאין מדובר בכלב שאי פעם הוכח כי תקף אדם"**.

כאמור, ממה שהובא לפניי עולה כי מדובר בכלב שאיננו מוחזק ככלב מסוכן שבעבר תקף או התנהג באופן תוקפני כלפי אחר.

זאת ועוד, במהלך שנים ארוכות בהן שהה בבית הנאשמת הכלב לא עזב את הגינה המגודרת ללא ליווי, ויצא ממנה רק כשהוא חגור ומחסום על פיו. ביום האירוע, מסיבה שאיננה ברורה, ועל אף שעד אותו יום השער היה תמיד נעול ולא נצפתה תקלה במנגנון נעילת השער, נפתח השער בשעות בהן הנאשמת כלל לא הייתה בבית ולאחר שהיא לא עשתה כל שימוש בשער, אלא דווקא בעלה הוא זה שיצא בבוקר תוך שימוש בשער זה.

13. כשאלה פני הדברים, משלא הוכח כי הנאשמת עשתה שימוש בשער באותו היום, וכשאירוע פתיחת השער כך הוא חריג ביותר - אני קובעת כי לא הוכח במידה הנדרשת במשפט הפלילי ביצוע העבירה בה הואשמה הנאשמת.

סוף דבר, אני מורה על זיכוי הנאשמת מחמת הספק, כאמור ברישא להכרעת דין זו.

14. זכות ערעור כחוק

ניתנה היום, י"ג תשרי תשפ"ב, 19 ספטמבר 2021, במעמד הצדדים.